

РЕШЕНИЕ

№ 5549

гр. София, 02.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-28 СЪСТАВ, в публично заседание на трети юни през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Ивайло Димитров

при участието на секретаря Яна Огн. Лалова
като разглежда докладваното от Ивайло Димитров Гражданско дело № 20241100112559 по описа за 2024 година

Предявен е иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 2 от ЗОДОВ от К. Н. Т. срещу Прокуратурата на Република България за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата от 100 000 лв., представляваща обезщетение за причинени на К. Н. Т. неимуществени вреди от обвинение в извършване на престъпление, за което образуваното наказателно производство е прекратено поради това, че извършеното деяние не е престъпление, с постановление от 16.07.2021 г. по пр.пр. №102/2018 г. на СП, влязло в сила на 14.02.2022 г., ведно със законната лихва върху нея, считано от 14.02.2022 г. до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че в хода на образувано срещу В.М. ДП № 152/2015 г. по описа на ОСЛО при ОП – Варна, са прилагани специални разузнавателни средства, като в продължение на няколко месеца от края на 2014 г. до 16.03.2015 г. са подслушвани телефонните разговори на В.М., вкл. с К. Т.. Впоследствие делото е изпратено на Специализирана прокуратура, където се води като ДП № 5/2015 г. на ТС „БОП“ - Варна.

С решение № 4686-НС/31.03.2017 г. са обявени избраните народни представители в 44-то Народно събрание, сред които е и К. Т..

С постановление от 30.05.2017 г. на ОП - Варна наказателното производство е изпратено по компетентност на СГП, тъй като били налице доказателства за осъществени престъпления по чл. 213а, вр. чл. 26, ал. 1 НК, от лицата В.М., К. Т., П.Х., които са избрани за народни представители в 44-то Народно събрание.

С постановление от 02.06.2017 г. на СГП наказателното производство е прието по компетентност, като е образувана пр.пр. №15695/2017 г. на СГП, Специализирано звено „Антикорупция“ и спряно на основание имунитета на В.М., К. Т., П.Х. като народни представители.

След като на 28.06.2017 г. К. Т. подава заявление, с което изразява писменото си съгласие за снемане на имунитета ѝ на народен представител в 44-то Народно събрание, наказателното производство е възобновено.

С постановление от 14.07.2017 г. К. Т. е привлечена като обвиняема по ДП № 152/2014 г. на ОСЛО – Варна, пр.пр. № 15695/2017 г. по описа на СГП, СЗА за това, че от края на 2013 г. до края на 2015 г. в гр. Видин и гр. София, с цел да принуди конкретно лице да поеме имуществено задължение - да се задължи да купува при неизгодни условия

лекарства и лекарствени средства от „Фармнет“ АД (с член на Съвета на директорите В.М. и изпълнителен директор С.М.), като го заплашила с противозаконни действия с тежки последици за него - чрез целенасочен административен натиск и нелоялни търговски практики, ще доведе до фалит дружеството му и ще го принуди да преустанови упражняваната дейност, като деянието е извършено от три лица - В.М., К. Т. и П.Х. - престъпление по чл. 213а, ал. 2, т. 4 вр. чл. 26, ал. 1 НК.

Твърди, че ѝ е наложена мярка за неотклонение „подписка“ и е разпитана в качеството на обвиняема, наред с лицата П.Х. и В.М..

С постановление от 17.01.2018 г. на СГП наказателното производство е изпратено по компетентност на Специализирана прокуратура, тъй като е прието, че били налице данни за престъпления по чл. 214, ал. 2 НК и чл. 321 НК, където е прието по компетентност като пр.пр. № 102/2018 г. на СП, ДП № 207/2018 г. на СО-СП и е спряно на основание имунитета на В.М., К. Т., П.Х. като народни представители.

С искане от 08.11.2018 г. главният прокурор на Република България С. Ц. е поискал Народното събрание да даде разрешение за възбуждане на наказателно преследване срещу К. Т. за престъпление по чл. 321, ал. 6 НК, която на 14.11.2018 г. подава заявление, с което изразява писменото си съгласие за снемане на имунитета ѝ на народен представител. Същата е била привлечена като обвиняем с постановление от 20.12.2018 г. на следовател при СО-СП за това, че през 2012 г., като регионален мениджър на „Фармнет“ ООД за областите Стара Загора, Хасково, Кърджали и Пловдив се сговорила с повече от едно лице, а именно с В.М. - управител на „Фармнет“ ООД и П.Т. - регионален мениджър във „Фармнет“ ООД за областите София, Плевен, Ловеч, Враца, Видин, Монтана, Перник, Кюстендил и Благоевград, да вършат в страната престъпления, за които е предвидено наказание „лишаване от свобода“ повече от 3 години, а именно такива по чл. 213а НК, чрез които се цели да се набави имотна облага за „Фармнет“ ООД и за съдружниците в него – заплашвали са управляващите на търговски дружества, стопанисващи аптеки, с увреждане на имуществото с цел да принудят друго - управляващи на търговски дружества, да поемат имуществено задължение - да закупуват при неизгодни условия лекарства и лекарствени средства от „Фармнет“ ООД (преобразувано на „Фармнет“ АД) - престъпление по чл. 321 ал. 6 НК.

С постановление от 20.02.2020 г. на административния ръководител на СП наложената на К. Т. мярка за неотклонение „подписка“ е отменена поради изтичане на максималния срок, в който налагането ѝ е допустимо в досъдебната фаза, но постановлението за отмяна на мярката „Подписка“ не ѝ било връчено, а четири месеца по-късно К. Т. е призована и се явява на разпит като обвиняема на 03.06.2020 г., едва когато е уведомена, че мярката ѝ за неотклонение „подписка“ е отменена.

С постановление от 16.07.2021 г. на СП досъдебното производство по пр.пр. № 102/2018 г. на СП е прекратено на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 НК, като е приета несъставомерност на деянията от обективна и от субективна страна.

Срещу постановлението за прекратяване на досъдебното производство на 05.08.2021 г. е подадена жалба от защитника на К. Т. заради противоречиви мотиви, като с Определение № 13/10.01.2022 г. на СпНС, 6 състав по н.ч.д. № 3935/2021 г., постановлението за прекратяване на досъдебното производство е потвърдено и като необжалвано е влязло в сила на 14.02.2022 г.

Предвид гореизложеното ищецът твърди, че в периода от 30.05.2017 г. до 14.02.2022 г. срещу К. Т. е водено наказателно производство по обвинение в извършване на тежки умишлени престъпления от общ характер, което впоследствие е прекратено поради липсата на извършено престъпление. Счита, че е налице основанията на чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 2 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на държавата в лицето на Прокуратурата на Република България, предявила и поддържала обвинението срещу К. Т..

Поддържа, че в резултат от неоснователното обвиняване на К. Т. в тежки умишлени

престъпления от общ характер са накърнени честта, достойнството и доброто ѝ име като почтен гражданин за дълъг период от време - 4 години, 9 месеца и 15 дни. Нелепа и особено травмираща за нея е абсурдността на обвиненията, свеждащи се до твърдения за нейна дейност в дружество, в което тя никога не е работила („Фармнет“) и при упражняване на дейност, аналогична на реалната ѝ професионална ангажираност като регионален мениджър, занимаваща се със свързана с лекарствени продукти дейност, която тя всякога е упражнявала законосъобразно и добросъвестно. Правото ѝ на личен живот и неприкосновеност били нарушени чрез използването на специални разузнавателни средства - подслушването и документирането на телефонните разговори, водени от нея с В.М.. Създадено ѝ е непрекъснато неудобство и необходимост да се съобразява с наложената ѝ мярка за неотклонение „подписка“ и дори отмяната на мярката ѝ създава тревога и я ангажира, тъй като ѝ е съобщена с четири месеца закъснение и то като, вместо да ѝ бъде връчено постановлението от 20.02.2020 г. на административния ръководител на СП, К. Т. е призована и се явява лично на разпит със своя защитник, като разпитът се състои единствено в това да ѝ се съобщи за отмяната на мярката.

Преживяното ѝ създавало стрес и постоянна напрегнатост за продължителен период от време, нарушен е обичайният ѝ ритъм на живот. Повдигнатите срещу нея обвинения били широко отразявани в медиите (включително в новинарските емисии на националните телевизии), като често са придружени и с нейни снимки и били широко дискутирани в публичното пространство, включително били предмет и на коментар от самата Прокуратура.

Излага, че в хода на цялото наказателно производство, продължило близо 5 години, К. Т. е търпяла постоянен стрес, напрегнатост, унижения и ограничения, а допълнителни вреди тя търпяла и от неразумния срок на производството. Сочи, че огромна част от извършваните от прокуратурата процесуални действия се изразяват в многократното удължаване на сроковете за разследване и непрестанното прехвърляне на производството по компетентност между ОП - Варна, СГП и Специализирана прокуратура и исканията до Народното събрание за възбуждане на наказателно преследване срещу нея за различни престъпления. Бавното производство я карало да се чувства в безизходица и да смята, че животът ѝ е подчинен на делото. Ситуацията предизвикала у нея гняв и усещане, че повдигнатите ѝ обвинения са политически, а не правно мотивирани. Страхувала се, че, щом като е обвинена, може да бъде и предадена на съд и осъдена за нещо, което не е извършила.

В следствие от повдигнатото ѝ обвинение сериозно бил накърнен политическият имидж на ищеца и възможността ѝ да развива политическата си кариера. Като последица от двукратно възбужданото срещу нея наказателно преследване съществено се променила средата, в която тя работи като народен представител и отношението на останалите членове на НС, които подхождат към нея с недоверие и неуважение. Накърняването на доброто ѝ име и публичното ѝ злепоставяне чрез повдигнатите ѝ обвинения се отразило лошо и на последвалите предизборни кампании на местните избори през есента на 2019 г. и на парламентарните избори през март 2021 г., тъй като мнозина близки и познати от личните и професионални среди на К. Т. се разколебават в добрите си отношения към нея, поставят под съмнение личните ѝ качества и се отдръпват.

Изпитвала силно притеснение за отражението на случващото се върху семейството си. Сочи, че повдигнато незаконното обвинение срещу нея и постоянни коментари, обсъждане и негативни реакции от жители на гр. Стара Загора, я разстройвали, накарала е да ограничи съществено излизанията си и контактите си с хора, а заради постоянните одумвания и коментари в града и задаваните въпроси и нападки към децата ѝ в училище била принудена да напусне гр. Стара Загора и да се премести заедно с цялото си семейство в гр. София, което довело до множество трудности, както заради пълната промяна на средата на цялото семейство и нуждата от адаптация, особено за нейните деца, така и от финансово естество.

Гореописаните неимуществени вреди ищцата оценява на 100 000 лв., която сума

претендира като обезщетение, ведно със законната лихва, считано от 14.02.2022 г. до окончателното изплащане на сумата.

Ответникът Прокуратура на Република България в писмения отговор по реда на чл. 131 ГПК оспорва исковата претенция като неоснователна, защото не са доказани твърдените вреди.

Излага, че при преценката за продължителност на производството следва да се има предвид, че наказателното производство в досъдебната му фаза е протекло в разумни срокове, като е взета и най-леката мярка за неотклонение „Подписка“ в периода 14.07.2017 г. - 20.02.2020 г., а делото не е преминало през съдебни инстанции. Обвиняеми са били още две лица В.Н.М. и П.Т. Х., чието поведение и това на процесуалните им представители, също било от значение за продължителността на производството.

Приложените медийни публикации не налагат извод, че органи на Прокуратурата на РБ неправомерно са предоставяли манипулативна или невярна информация за процесното досъдебно производство, което е от категорията дела, за които органите на съдебна власт имат задължение да предоставят информация на медиите с оглед правото на гражданите да бъдат информирани по въпроси с обществено значение /чл. 39-41 от КРБ, чл. 10 ЕКЗПЧОС/, като липсват данни Прокуратурата на РБ да е разгласявала невярна информация от наказателното производство.

Твърди, че според справката за съдимост ищцата е била осъждана, което сочело на по-нисък интензитет на отрицателни преживявания.

При условията на евентуалност възразява срещу размера на претендираното обезщетение като силно завишен с оглед икономическия стандарт в Република България и съдебната практика по аналогични случаи, включително и тази на ЕСПЧ, и в разрез с принципа за обезвреда на смисъла на ЗОДОВ.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, при спазване на разпоредбите на чл. 235 ГПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Към датата на приключване на устните състезания между страните не съществува спор относно проявлението в обективната действителност на описаните в исковата молба факти, касаещи повдигнато на ищцата обвинение, взетата мярка за неотклонение и продължителността на наказателното производство, завършило с прекратяване на воденото срещу К. Н. Т. досъдебно производство. Тези обстоятелства се установяват и от съдържанието на представените към исковата молба доказателства, както и приложеното досъдебно производство.

Твърденията, изложени в исковата молба, които очертават предмета на делото, обосновават извод за предявен иск по чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 2 от ЗОДОВ от К. Н. Т. за присъждане на обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди от обвинение в извършване на престъпление, за което образуваното наказателно производство, развило се единствено в досъдебна фаза, е прекратено поради това, че извършеното деяние не е престъпление.

Ищцата би могла да търпи вреди от воденото срещу нея наказателно производство едва от момента, от който е узнала това обстоятелство. По образуваното ДП № 152/2015 г. по описа на ОСЛО при ОП – Варна, К. Т. не е имала нито качеството на обвиняем, нито са налице данни, нито тя твърди, че срещу нея са извършвани процесуално-следствени действия, от които би могло да се направи обоснован извод, че срещу нея се води досъдебно производство за конкретно извършено от нея престъпление. Самата ищца поддържа, че ѝ е повдигнато обвинение едва след като Главният прокурор на Република България е внесъл предложение в Народното събрание, на 23.06.2017 г., за снемане имунитета ѝ като народен представител в 44-то Народно събрание. Видно е от приложеното на л. 40 от делото писмо от Председателя на НС до Главния прокурор, че с него е изпратено заявление с вх. №754-00-66 от 28.06.2017 г., с което К. Н. Т. дава съгласие за възбуждане срещу нея на наказателно

преследване. С постановление от 14.07.2017 г. по ДП №152/2015 г. по описа на ОСЛО при ОП – Варна (л. 42), връчено ѝ на същата дата, ищцата е привлечена като обвиняем за това, че от края на 2013 г. до края на 2015 г. в гр. Видин и гр. София, с цел да принуди конкретно лице да поеме имуществено задължение - да се задължи да купува при неизгодни условия лекарства и лекарствени средства от „Фармнет“ АД (с член на Съвета на директорите В.М. и изпълнителен директор С.М.), като го заплашила с противозаконни действия с тежки последици за него - чрез целенасочен административен натиск и нелоялни търговски практики, ще доведе до фалит дружеството му и ще го принуди да преустанови упражняваната дейност, като деянието е извършено от три лица - В.М., К. Т. и П.Х. - престъпление по чл. 213а, ал. 2, т. 4 вр. чл. 26, ал. 1 НК. Със същото постановление ѝ е взета и мярка за неотклонение „Подписка“.

Предвид гореизложеното съдът приема, че началният момент, от който ищцата е търпяла неимуществени вреди от воденото срещу нея наказателно преследване не е 30.05.2017 г., когато с постановление ОП-Варна е изпратила по компетентност материалите по ДП №152/2015 г. по описа на ОСЛО при ОП – Варна, на Софийска градска прокуратура, а моментът, в който е узнала, че е поискано от Народното събрание снемането на имунитета ѝ като народен представител. Видно е от съдържанието на самото предложение, че според Прокуратурата към онзи момент са били налице достатъчно данни за възбуждане на наказателно преследване срещу К. Т. и тя обосновано би могла да предположи, че ще бъде привлечена в качеството си обвиняем, което неминуемо предизвиква негативни емоционални преживявания у всеки човек. Доколкото няма други данни и твърдения, съдът приема, че ищцата е узнала за тези обстоятелства най-рано на 23.06.2017 г., когато е медийно отразено внасянето на същата дата от Главния прокурор на искане за свалянето на имунитета ѝ.

С постановление от 17.01.2018 г. на СГП наказателното производство е изпратено по компетентност на Специализирана прокуратура, тъй като е прието, че били налице данни за престъпления по чл. 214, ал. 2 НК и чл. 321 НК, където е прието по компетентност като пр.пр. № 102/2018 г. на СП, ДП № 207/2018 г. на СО-СП и е спряно на основание имунитета на В.М., К. Т., П.Х. като народни представители.

С писмо от 08.11.2018 г. на Председателя на НС К. Т. (л. 73) е уведомена, че Главният прокурор на Република България С. Ц. е поискал Народното събрание да даде разрешение за възбуждане на наказателно преследване срещу нея за престъпление по чл. 321, ал. 6 НК, тъй като все още е имала качеството депутат в НС.

Видно от заявление от 14.11.2018 г. (л. 75), на същата дата К. Т. е дала своето съгласие срещу нея да бъде възбудено наказателно преследване.

С постановление от 17.12.2018 г. досъдебното производство е било възобновено, а с постановление от 20.12.2018 г. на следовател при СО-СП, по ДП №2017/2018 г., по описа на СО-СП, пр.пр. №102/2018 г. на СП, ищцата е привлечена като обвиняем за това, че през 2012 г., като регионален мениджър на „Фармнет“ ООД за областите Стара Загора, Хасково, Кърджали и Пловдив се сговорила с повече от едно лице, а именно с В.М. - управител на „Фармнет“ ООД и П.Т. - регионален мениджър във „Фармнет“ ООД за областите София, Плевен, Ловеч, Враца, Видин, Монтана, Перник, Кюстендил и Благоевград, да вършат в страната престъпления, за които е предвидено наказание „лишаване от свобода“ повече от 3 години, а именно такива по чл. 213а НК, чрез които се цели да се набави имотна облага за „Фармнет“ ООД и за съдружниците в него – заплашвали са управляващите на търговски дружества, стопанисващи аптеки, с увреждане на имуществото с цел да принудят друго - управляващи на търговски дружества, да поемат имуществено задължение - да закупуват при неизгодни условия лекарства и лекарствени средства от „Фармнет“ ООД (преобразувано на „Фармнет“ АД) - престъпление по чл. 321 ал. 6 НК.

Според отразеното в постановлението обвинението е предявено на К. Т. на 13.02.2019 г.

С постановление от 20.02.2020 г. на административния ръководител на СП (л. 82) наложената на К. Т. мярка за неотклонение „подписка“ е отменена поради изтичане на максималния срок, в който налагането ѝ е допустимо в досъдебната фаза, като за отмяната на К. Т. е съобщено на проведения разпит като обвиняема на 03.06.2020 г. (л. 82).

С постановление от 16.07.2021 г. на СП досъдебното производство по пр.пр. № 102/2018 г. на СП е прекратено на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 НК, като е приета несъставомерност на деянията от обективна и от субективна страна.

Срещу постановлението за прекратяване на досъдебното производство е подадена жалба от защитника на К. Т. заради противоречиви мотиви. Макар и дата на входирането на приложената като доказателство жалба на л. 90 да не се чете, доколкото страните не спорят, съдът приема твърденията в исковата молба, че жалбата е подадена на 05.08.2021 г.

С определение № 13/10.01.2022 г. на СпНС, 6 състав по н.ч.д. № 3935/2021 г., постановлението за прекратяване на досъдебното производство е потвърдено и като необжалвано е влязло в сила на 14.02.2022 г.

Според приложената към отговора на исковата молба справка за съдимост ищцата е била осъждана за престъпление по чл. 309, ал. 1 от НК и чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, извършено на 29.11.2005 г. с влязло в сила споразумение от 12.06.2008 г., като е била реабилитирана по право на 06.03.2019 г.

За установяване търпените от ищцата неимуществени вреди са разпитани двама свидетели:

Свидетелят Г.Ж.С. заявява, че познава К. Т. от повече от двадесет години, откогато са в приятелски отношения. Известно ѝ е воденото срещу ищцата наказателно производство, като през 2017 г., когато приятелката ѝ е била народен представител, е получила телефонно обаждане от нея, че в медиите се е появила говорителката на главния прокурор и е поискала да се свалят имунитета на К. Т. и да □ бъдат повдигнати обвинения във връзка с изнудване на собственици на аптеки на пазара за зареждане от фармацевтична фирма. Това наказателно производство продължило повече от пет години. През това време нямало никаква информация по наказателното производство и в момента, в който имало стъпки от страна на ССП, то било прекратено, тъй като не били извършени престъпления. Известно ѝ е, че К. Т. е била призовавана за получаване на документи във връзка с наказателното производство, но за други процесуални действия не знае.

Обвиненията, които били повдигнати срещу нея, са отразени много сериозно в медийното пространство. След свалянето на имунитета □, което тя дала доброволно в момента, в който е изискано от нея, станала обект на много голяма медийна кампания против нея във всички новинарски блокове и предавания. Много засилена била кампанията в началото и във всеки момент, в който тя участвала по въпроси, свързани с работата в Народното събрание. Когато била канена като гост да коментира законопроекти и други, винаги един от въпросите бил свързан с обвинението и делото, като тази кампания не спряла до края на производството.

Когато делото било прекратено, тя вече не изпълнявала функциите на народен представител и в нито една медия не било отразено прекратяването на воденото срещу нея наказателно производство.

Описва К. Т. преди повдигането на обвинението като много лъчезарен, усмихнат и подкрепящ човек, но в момента на привличането ѝ като обвиняема у нея се зародил голям страх, тъй като това обвинение за нея било абсурдно. Не знаела откъде идва тази атака и тъй като се случва нещо, което тя знаела, че не е направила, започнала да се страхува дали няма да се развие до степен, в която да влезе в затвора.

Много се притеснявала за родителите си как възприемат това обвинение, тъй като са възрастни хора и живеят в малък град. Сочил, че един от съучениците на големия □ син обвинил майка му, че е престъпничка, което било силно травмиращо изживяване за нея и за детето □. К. изживяла силно притеснение и се наложило да започне работа с психолози и да

говори с родителите на детето, за да изяснят ситуацията.

Сочи, че в периода, в който децата ѝ станали потърпевши от подхвърляния на съученици, а и от учители, които гледали на нея и децата ѝ без уважение, К. започнала да обмисля преместването си в гр. София, тъй като е голям град и ще успее да се скрие от изпитващия срам, което се случило около края на 2022 г. или началото на 2023 г., след обявяване на прекратяването. За нея това бил период, през който е трябвало да подготви преместването на децата в училища, за да могат да завършат учебната година и да започнат нова, със закупуване на имот, като в началото живеела под наем. Дълго време обмисляла това решение, тъй като децата искали да запазят социалният си живот и своите приятели, и трябвало да ги убеди да дойдат в гр. София.

В служебен план ищцата също изпитвала затруднения, защото в този период тя била народен представител и в залата била подложена на подвиквания от колегите ѝ депутати, че има билет за гр. Сливен, че раираният костюм е ушит, да не взима отношение по въпроси, защото ставала смешна, на които случки свидетелката лично присъствала, тъй като по това време цялата им парламентарна група била подложена на такива атаки, присмивания и неуважение.

Сочи, че ищцата много силно изживявала факта, че хората не могат да чуят истината и по този начин обществото свалило доверието си към нея, поради което тя решила да приключи политическата си кариера, за да не бъде поставена към такива обществени удари. Твърди, че имало хора, които се отдръпнали от нейния кръг, като изтъква случай в гр. София, в който видели познат, с който са имали добър контакт, но този път ги поздравил вяло и ги подминал, отнасяйки се със снизхождение.

Свидетелката твърди, че ищцата ѝ споделяла, че семейни приятели по покана да се видят в нейния дом, намирали оправдания да не дойдат, и тя възприемала, че те избягват да се видят с нея.

Заявява, че през 2017 г. - 2021 г. К. Т. е била народен представител, на следващите парламентарни избори през 2022 г. политическа партия „Воля“ участвала в изборите, в които ищцата била кандидат за депутат. В периода 2017–2021 г. К. живеела в гр. Стара Загора със семейството си и от сряда до петък била в гр. София, а ако имало извънредни комисии – идвала на посочени дати. Половината седмица била в гр. София, събота и неделя – в гр. Стара Загора, като се преместила в гр. София през учебната година на 2022 г. – 2023 г., като не ѝ е известно преместването да е съвпаднало с кандидатстването на децата за училище. Докато К. Т. била народен представител, е давала интервюта за вестници и списания, но изпитвала притеснение да е по медиите, тъй като се страхувала да ѝ задават въпроси за това докъде е стигнало делото.

Свидетелят Т.С.Г. заявява, че се запознали като колеги с К. Т. преди повече от 10 години. След като била избрана за депутат, станали приятели, а след приключване на нейния мандат продължили професионалните им взаимоотношения.

Знае от ищцата за наказателното производство от момента през 2017 г., когато ѝ се обадила разстроена, тъй като разбрала от медиите. Твърди, че като гражданин голяма част от информацията по процеса разбрала от медиите, като в началото имало много засилена медийна кампания, впоследствие се появявала епизодично, като самото прекратяване на делото не било отразено.

Описва ищцата преди воденото срещу нея наказателно производство като весел, екстровеертен и общителен човек, но след това тя се затворила в себе си, депресирала се и изпитвала страх да не бъде вкарана в затвора.

В приятелския им женски кръг част от дамите започнали да странят и в един момент споделили, че не искат да общуват с нея, а една от дамите, която била и техен колега - М.В., напуснала работа, за да няма допир и контакт с К., което се случило преди да бъде прекратено следствието, към края на 2020 г., но свидетелката няма информация защо колежката ѝ е работила пет години преди да напусне.

През 2022 г. ищцата започнала работа във фармацевтичния бранш и тъй като служебните ѝ задължения били свързани със срещи с фирми, тя се притеснявала да се среща с тях, тъй като очаквала да ѝ задават въпроси относно обвинението. Сочил, че тези ѝ притеснения били основателни, защото повече от една година и шест месеца срещите протичали с въпроси относно наказателното производство, но никой не знаел, че то било приключило, като имало случай, в който фирма „А.“ отказала да подпише договор заради наказателното производство.

Сочил, че и понастоящем не са отшумели негативните ефекти от наказателното производство, като ищцата се страхувала по време и след приключване на наказателното производство за свободата си и възможността да я вкарат в затвора, тъй като била обвинена за нещо, което не е извършила. Изпитвала и силни притеснения за децата ѝ, които били подложени на тормоз в училище и били обект на нападки и квалификации за майка им, а родителите на децата също били притеснени.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 2 от ЗОДОВ Държавата отговаря за вреди, причинени на лице, което е незаконно обвинено в извършване на престъпление, за което образуваното наказателно производство е прекратено поради това, че извършеното деяние не е престъпление, като отговорността на правозащитните органи е обективна. За уважаването на предявения иск е необходимо кумулативно наличието на следните предпоставки: повдигане на обвинение на ищеца за извършване на престъпление; прекратяване на наказателното производство поради това че деянието не съставлява престъпление; наличието на вреди (имуществени и/или неимуществени) и причинно-следствена връзка между незаконното действие на правозащитните органи и настъпилите вреди, които следва да се докажат от ищеца. Размерът на обезщетението за неимуществени вреди от неправомерно увреждане е свързан с критерия за справедливост, дефинитивно определен в чл. 52 ЗЗД, спрямо който настъпилата вреда се съизмерява, който не е абстрактен, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. Такива обстоятелства са видът, характерът, интензитетът и продължителността на увреждането на ищеца, тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления, продължителността на наказателното производство; видът на взетата мярка за неотклонение; съдебното му минало, разгласяването и публичността на обвинението, по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца, конкретните негови преживявания, както и цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му – здравословно състояние, семейство, приятели, професия, обществен отзвук и пр. Обезщетение се присъжда при доказана причинна връзка между незаконното обвинение за извършено престъпление и претърпените вреди, като се определя глобално. В случай че от повдигнатото обвинение са причинени болки и страдания над обичайните или специфични увреждания с оглед конкретни обстоятелства, те трябва изрично да бъдат посочени в исковата молба, за да могат да станат част от предмета на иска, като тежестта за доказване на вредите и причинната връзка е върху ищцовата страна (така и решение №92/03.05.2022 по дело №3119/2021 г. на IV ГО на ВКС).

По настоящото дело се доказват всички елементи от фактическия състав, обуславящ отговорността на ответника за неимуществени вреди. Установено е по делото, че ищцата е била обвинена в извършването на престъпление по чл. 213а, ал. 2, т. 4, вр. 1 от НК, за което впоследствие досъдебното производство е било прекратено. Това обстоятелство само по себе си е достатъчно да обоснове основателност на претенцията за претърпени неимуществени вреди, доколкото е житейски логично наказателното преследване да породи негативни психически преживявания в емоционалната сфера на ищцата, което се потвърждава и от показанията на изслушаните по делото свидетели. Отделно от това, следва да се съобрази тежестта на процесното обвинение, което е за „тежко престъпление“ по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК.

Неоснователно повдигнатото обвинение е и от естество да породи притеснения в обвиняемата за нейното бъдеще и това на децата ѝ, както и загриженост как случващото се би рефлектирало върху родителите ѝ. Чувството на срам и неудобство, които съдът намира, че е житейски логично да изпитва ищцата, биха могли да доведат до ограничаване на контактите ѝ с околните, за което допринася и обстоятелството, че лицето е обвинено в престъпление, докато е изпълнявало функциите на народен представител в 44-то Народно събрание. Фактът, че депутатът е публична фигура и следва в по-висока степен да има търпимост към интереса на обществеността към неговия живот, включително обществеността да бъде запозната и с водено срещу него досъдебно производство и повдигнато му обвинение, по никакъв начин не би могло да доведе до извод, че и когато обвинението е незаконно, ищцата би търпяла по-малки по обем и по интензитет неимуществени вреди. Нещо повече, изискването за почтеност и за спазване на законите е силно завишено към всеки един народен представител, доколкото самият той изпълнява нормотворчески функции, и в този смисъл обвинение в извършването на престъпление е логично да доведе и до по-силен обществен отзвук и неодобрение към обвиняемия, респ. случващото се да се отрази по-дълбоко и интензивно в емоционалната му сфера. Аргумент за обратното не може да се черпи и от факта на предходно осъждане на К. Т., защото тя е вече реабилитирана, като се отчете, че извършеното през 2005 г. документно престъпление е от съвсем друг характер.

Следва обаче да се има в предвид, че от приложените към исковата молба публикации в медиите за воденото наказателно производство, широко отразяване е налице около датите на двете искания на Главния прокурор до Народното събрание за сваляне имунитета на ищцата и другите двама народни представители от ПП „Воля“, през м. юни – м. юли 2017 г. и м. ноември 2018 г., и в този смисъл медийните публикации не могат да се характеризират нито като постоянни, нито дори като продължителни във времето на цялото досъдебно производство. Необходимо е да се вземе под внимание, че все пак са налице и публикации, които информират обществеността за прекратяването на наказателното преследване срещу К. Т., според приложените писмени доказателства на л. 152-154 от делото, и в този смисъл невярно е, че обществеността в никаква степен не е била информирана за снемането на обвиненията срещу ищцата.

С оглед широкия медиен отзвук и събраните по настоящото дело свидетелски показания, съдът приема, че повдигнатото обвинение се е отразило негативно върху личния живот на ищцата, възможно е да е била затруднена в определена степен комуникацията ѝ с някои народни представители от другите парламентарни групи, както и да е имало известно негативно отношение към нейните деца в училище от други деца и родители, доколкото подобно отношение е житейски логично. При липсата на други данни обаче, съдът не намира за доказано, че работната среда на ищцата и личният ѝ живот са били силно влошени в резултат от воденото наказателно производство, а още по-малко, че то е станало причината за преместването ѝ от гр. Стара Загора в гр. София, защото се установява, че тя редовно е пътувала между двата града, изпълнявайки депутатските си функции, а преместването ѝ през 2022 г. се явява следващата година след прекратяването на досъдебното производство на 16.07.2021 г., и около четири години след като за втори път ѝ е повдигнато обвинение - 20.12.2018 г. Следва да се отбележи, че макар и да няма данни кога е връчено постановлението за прекратяване на досъдебното производство, с оглед приложената като доказателство жалба срещу него, депозирана на 05.08.2021 г. от К. Т., то и може да се приеме, че към този момент тя е била в известност, че Прокуратурата вече не поддържа обвинение срещу нея. Ето защо, макар и формално постановлението за прекратяване да е влязло едва на 14.02.2022 г., това забавяне е резултат от нейните действия по неоснователното му обжалване, но не може да обоснове извод, че най-късно след 05.08.2021 г. тя е търпяла неимуществени вреди, изпитвайки притеснения, че срещу нея неоснователно ще се поддържа обвинение и ще бъде внесен обвинителен акт в съда.

Житейски нелогично е и децата ѝ да са били подложени от м. юни 2017 г. на подигравки и негативно отношение в училището им и едва през 2022 г., когато досъдебното производство вече е било приключило, ищцата да вземе решение да ги премести в гр. София, каквато организация поначало би била много по-лесна докато е била народен представител до 2021 г.

Съдът намира за недостоверно изнесеното от свидетеля Т.С.Г., че, след като ищцата е започнала работа, воденото наказателно производство е в причинна връзка с напускането на нейна колежка на техния общ работодател, тъй като не е желала повече да работят на едно място с К. Т.. Свидетелят твърди, че това се е случило през 2020 г., когато в действителност К. Т. все още била депутат (според публично достъпната на интернет сайта на Народното събрание информация, тя е била депутат в 44-то НС в периода 19.04.2017 г. – 26.03.2021 г.). От друга страна, същият свидетел твърди, че през 2022 г. ищцата е започнала работа във фармацевтичния бранш и трудовите ѝ функции включвали срещи с фирми, а към този момент вече е било налице постановление за прекратяване на досъдебното производство, което не е влязло в сила до 14.02.2022 г. заради неоснователното му обжалване от ищцата. В този смисъл не може да се приеме, че поддържаното обвинение е причината, поради която колежка на ищцата е напуснала работата си, нито че сочената фирма „А.“ е отказала да сключи договор с работодателя на ищца именно заради воденото срещу нея наказателно производство, при все че не се установява самата ищца да има такова участие във фирмата, в която работи, с което да влияе върху условията и изпълнението на договори по начин, предизвикващ притеснение у потенциалните търговски партньори или у нейни колеги. Още повече, нелогично е един търговец да откаже да сключи договор, чийто условия биха били изгодни за него, само поради причина водено срещу служител на контрагента му досъдебно производство, което обаче към онзи момент е било прекратено. Фактът, че според свидетеля около една година и шест месеца след приключването му, на проведените от ищцата срещи са задавани въпроси за наказателното производство, е обясним с твърдението на свидетеля, че останалите хора не са били в известност за неговото прекратяване, но не може да се приеме, че при прекратено досъдебно производство въпроси от такова естество са затруднявали комуникацията на ищцата при изпълнение на служебните ѝ функции.

Относно твърденията в исковата молба, че в хода на ДП № 152/2015 г. по описа на ОСЛО при ОП – Варна са прилагани специални разузнавателни средства, като в продължение на няколко месеца от края на 2014 г. до 16.03.2015 г. са подслушвани телефонните разговори на В.М., вкл. с К. Т., съдът констатира, че в том 9 по приложеното ДП №207/2018 г., пр.пр. №102/2018 г., по описа на Специализирана прокуратура, е приложен протокол за изготвянето на веществен доказателствено средство „звукзапис“ от прилагане на специално разузнавателно средство, приложено спрямо В.Н.М.. От протокола е видно, че са подслушвани разговори на В.М. с други лица, но не и тяхната самоличност, поради което съдът не може да приеме за доказано от така ангажираните доказателства, че разговорите на ищцата са били обект на подслушване.

Недоказани са и твърденията, че воденото наказателно производство се е отразило негативно върху политическата кариера на ищцата и тя не е била избрана като народен представител в следващото Народно събрание. Ноторно известно е, че самата ПП „Воля“ не е успяла да премине законоустановената процентна граница, даваща ѝ право на участие в новия парламент, поради което и не би могло да се приеме, че именно действията на Прокуратурата са причина за последващи неуспехи на ищцата в политиката. Участията ѝ в парламентарните заседания и извънредни сесии, и опитите ѝ отново да бъде избрана за народен представител, обаче индикират, че К. Т. в действителност не е изживяла толкова тежко емоционално воденото срещу нея наказателно производство, като е имала желание и възможност за дейно участие в политическия живот.

При определяне размера на справедливото обезщетение трябва да се съобрази и, че срещу К. Т. не са извършвани активни процесуални действия по разследване в

продължителен период от време, нито срещу нея е бил внесен обвинителен акт в съда, поради което и логично изпитваните страх, притеснение и безпокойство от повдигнатото обвинение са в значително по-ниска степен, отколкото при развилото се съдебно производство. Съдът отчита, че на ищцата е наложена най-леката мярка за неотклонение „Подписка“ от 14.07.2017 г. до 20.02.2020 г., но обвиняемата е била осведомена за отмяната ѝ едва на 03.06.2020 г. Следва да се съобрази и продължителността на воденото досъдебно производство в периода м. юни 2017 г. до м. август 2021 г., в който период от малко над четири години ищцата неминуемо е изпитвала притеснения и несигурност относно бъдещето си и това на своите деца.

От друга страна, не се установява незаконосъобразно повдигнатото ѝ обвинение да е довело до трайно или необратимо влошаване на здравословното ѝ състояние или до сериозни промени в социалната, семейната или професионална сфера.

Всички така разгледани обективни обстоятелства, при отчитане възрастта на ищцата (34 г.) и социално-икономическите условия на живот в страна, мотивират съда да приеме, че общественят критерий за справедливост по чл. 52 ЗЗД ще бъде удовлетворен с присъждане на обезщетение в размер на 8500 лв. Тази сума съответства на доказаните действително претърпени нематериални вреди, като следва да се отчита и обстоятелството, че осъждането на държавата в лицето на процесуалния □ субституент – Прокуратурата на Република България за заплащане на обезщетение само по себе си също има ефект на репарация за ищеца и в този смисъл размерът на определеното обезщетение не следва да бъде източник на обогатяване.

Предвид задължителните указания, съдържащи се в т. 4 от ТР № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС, отговорността на държавата за вреди от действия на правозащитни органи възниква от момента, в който те се признават окончателно за незаконни - в хипотезата на чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. второ от ЗОДОВ това е моментът на влизане в сила на постановлението за прекратяване на досъдебното производство и оттогава държавният орган изпада в забава, дължейки лихва върху обезщетението. С оглед влязлото в сила на 14.02.2022 г. постановление за прекратяване, искането за присъждане на законна лихва върху определеното обезщетение следва да се уважи от същата дата.

При този изход на спора ищецът има право на разноски, като на основание чл. 10, ал. 3, изр. 1 ЗОДОВ следва да му бъде присъдена държавна такса от 10 лв.

На основание чл. 10, ал. 3, изр. 2 ЗОДОВ на ищцата следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение, съобразно на уважената част от иска, в размер на 306 лв. Възражението на Прокуратурата за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 3000 лв. без ДДС или 3600 лв. с ДДС съдът намира за неоснователно. Макар делото да не се отличава с фактическа и правна сложност, да е приключило в едно съдебно заседание, за по-малко от една година, възнаграждение от 3000 лв. съдът намира, че отговаря на законоустановените критерии в чл. 36, ал. 2, изр. 2 ЗАДв. – размерът на възнаграждението да бъде справедлив и обоснован. В тази връзка съдът взема в предвид, че средната работна заплата за 2024 г. в гр. София е била 3388 лв., като изрично следва да се отбележи, че не приравнява адвокатския труд на такъв, положен по трудово или служебно правоотношение, но този индикатор, при липса на нормативно определен, е най-общ ориентир за икономическите условия и равнището на заплащане на труда в гр. София.

Мотивиран от гореизложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес гр. София, бул. „Витоша“ № 2, по иск с правно чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, да заплати на К. Н. Т. с ЕГН *****, със съдебен адрес гр. София, ул. „*****, ет. 4, чрез адв. Д. В., сумата от **8500 лв.**, представляваща обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди от обвинение в

извършване на престъпление, за което образуваното наказателно производство е прекратено поради това, че извършеното деяние не е престъпление, с постановление от 16.07.2021 г. по пр.пр. №102/2018 г. на СП, влязло в сила на 14.02.2022 г., **ведно със законната лихва** върху нея, считано **от 14.02.2022 г.** до окончателното плащане, *като ОТХВЪРЛЯ* иска за главницата за разликата над 8500 лв. до 100 000 лв. като неоснователен.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България с адрес гр. София, бул. „Витоша“ № 2, да заплати на К. Н. Т. с ЕГН *****, със съдебен адрес гр. София, ул. „*****, ет. 4, чрез адв. Д. В., съдебни разноси в общ размер на **316 лв.**

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____